

PARAULA DE VIDA

Octubre 2025

«L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra» (S/121,2).

Qui no ha sentit alguna vegada a la vida que ja no pot més?

És el que experimenta l'autor del salm 121, que passa per circumstàncies difícils i es demana d'on li pot venir l'ajuda que li cal.

La resposta és l'afirmació de la seva fe en Déu, en qui confia. La convicció amb què parla del Senyor, que vetlla per cadascun de nosaltres i protegeix tot el poble, expressa una certesa que sembla néixer d'una experiència personal ben profunda.

«L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra».

De fet, la resta del salm és l'anunci d'un Déu potent i amorós, que ha creat tot el que existeix i ho protegeix dia i nit. «Que no deixi relliscar el teu peu, ni s'adormi el qui et guarda» (S/121, 3), diu el salmista, desitjós de convèncer qui ho llegeixi.

Envoltat de dificultats, l'autor ha alçat el ulls (cf. v. 1), ha cercat suport fora d'ell mateix i, més enllà de seu àmbit més immediat, ha trobat una resposta.

Ha experimentat que l'ajuda ve d'Aquell que ha pensat i donat vida a cada criatura, la continua sostenint en tot moment i no l'abandona mai (cf. v. 8).

Creu fermament en aquest Déu que vetlla dia i nit sobre el seu poble –és “el guardià d'Israel” (v. 4)–, fins al punt que no pot deixar de comunicar-ho als altres.

«L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra».

«En els moments d'incertesa, angoixa i desorientació –escriu Chiara Lubich–, Déu vol que creguem en el seu amor i ens demana un acte de confiança: (...) vol que aprofitem les circumstàncies penoses per demostrar-li que confiem en el seu amor. I això vol dir creure que Ell és el nostre Pare i que té cura de nosaltres. Encomanem-li, doncs, tot el que ens amoïna. Descarreguem-ho en el seu Cor»¹.

De quina manera, però, l'ajuda que ve de Déu ens arriba a cadascun de nosaltres?

L'Escriptura narra molts episodis on això es concreta a través d'accions d'homes i dones, com Moisès, Elies, Eliseu o Ester, cridats a ser instruments de la sol·licitud de Déu pel poble o per alguna persona en particular.

També nosaltres si “alcem els ulls”, reconeixem l'acció de persones que, conscientment o no, venen a ajudar-nos, i estarem agraïts a Déu –de qui procedeix en darrer terme tot bé perquè ha creat el cor de cadascú–, i ho podem testimoniar als altres.

Ben cert és que costarà adonar-nos-en, si estem tancats en nosaltres mateixos i pensem que ens en podem sortir només amb les pròpies forces.

¹ C. Lubich, *Buscando las cosas de arriba*, Ciudad Nueva, Madrid 1993, p. 31.

En canvi, si ens obrim, mirem al voltant nostre i alcem els ulls, descobrirem que també nosaltres podem ser instruments de Déu, que té cura sempre dels seus fills. Si estem atents a les necessitats dels altres, podrem ser una ajuda inestimable per a ells.

«L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra».

En Roger, de Costa Rica, ens explica: «Un capellà conegut em va dir que una persona passaria per casa meua a recollir uns bolquers per adult que el grup solidari del qual formo part havia posat a disposició seva per a un dels seus feligresos. Mentre l'esperava, vaig veure passar per davant de casa una veïna que es trobava en una situació més aviat complicada, i li vaig donar els últims set ous que em quedaven i altres aliments. Va quedar gratament sorpresa, perquè no li quedava gens de menjar ni per a ella ni per al seu marit i els seus fills. Li vaig recordar la indicació de Jesús “demaneu i us donaran” (*Mt 7,7*), fent-li veure que Ell està atent a les nostres necessitats. La dona va tornar a casa seva ben feliç i agraïda a Déu. Una mica més tard, va arribar la persona que venia de part del capellà. Li vaig oferir un cafè. Em va dir que treballava com a camioner i, mentre xerràvem, li vaig demanar què transportava. “Ous” –em va respondre–, i me'n va regalar trenta-dos».

Silvano Malini i l'equip de la Paraula de Vida